nemzeti sport KRÉM+
2015. június 26.

A TELEVÍZIÓ HETI SPORTMŰSORA
2015 JÚNIUS 26.–JÚLIUS 2

HETI VENDÉGÜNK

BOCZKÓ GÁBOR

MINDEN SZEREN JÁTSZIK

»2–3. oldal

FOTÓ: MÓRICZ-SABJÁN SIMON

Boldog család: Boczkó Gábor és Hornyák Ágnes kisfia, Áron mintha a labdához vonzódna

HÉTI VENDÉGÜNK

Az örök

Gyönyörűen duruzsol a Ducati, szépen csillog az olimpia ezüst, pláne a budapesti csapat-világbajnoki arany, tetszetős a fejrúgás, de mindnél lenyűgözőbb a párbajtőröző **BOCZKÓ GÁBOR** családja – a kézilabdázó Hornyák Ágnessel és a pár tüneményes kisfiával, Áronnal.

Sportos pár

A világbajnok vívó kardján, pardon, tőrén fennakadt egy csinos kézilabdázó, Hornyák Ágnes. A kétéves Boczkó Áron édesanyja, a 38 éves Boczkó Gábor felesége. „A pekingi olimpiára együtt utaztunk, már akkor beszédbe elegyedtünk, aztán a faluban társasági életet élve szintén. De itthon vált csak komollyá, kint nem tudtam, mivé alakulhat ez az egész. Szép lassan hangolódtunk egymásra. Miamiban volt az eljegyzés két éve, mindjárt a házasság is, akkor még a nem hivatalos. Már itthon tettük azzá."

● Hivatása, a vívás mellett passzióból jégkorongozik, thai-boxol, repeszt a lovasának némi agresszivitást csak kölcsönző sportmotorján – képzelem, milyen verekedős gyerek lehetett.

Pedig egyáltalán nem. Elevennek eleven voltam, nagy galibák azonban nem kísérték az életemet. És ha már itt tartunk, csak repesztettem. Amióta megszületett a kisfiam, Áron, csak túramotorozom. Nem esne jól, ha apa nélkül nőne fel. Amúgy meg mindegyik sportágnak megvan a maga sztorija.

● Előbb azért elárulhatná, „régen", a legényéletében, mennyivel bőgetett?

Nem tudom.

● Kétszáz felett?

Persze. De amikor kipróbáltam magam versenypályán, a Pannóniaringen, ott derült csak ki, mennyire ügyetlen vagyok. Kétszer borultam, illetve csúsztam, de a ringen nincs busz vagy egy szembe jövő autó, a gyakorlásra kiváló terep. Minek a közúton vagánykodni?

● Mondja, aki kétszázzal is hajtotta a motort.

De akkor is ésszel. Addig jó, amíg az emberben van félelemérzet. Bennem van. Az adrenalinfröccsre is szomjazom, hogyne, a Ducatim, amelyhez kétezer-négy óta ragaszkodom, megadta. Eleinte egy-egy szabadnapomon lazultam vele, később Horvátországig és Olaszországig is elrobogtam.

● Akkor suhanjunk most vissza szülővárosába és a boczkói sporttörténethez. Először is hogyan lesz egy tapolcai fiúból vívó?

Úgy, hogy az édesapja a városi sportegyesület elnöke, akivel megnéz egy vívóversenyt nyolcvanhétben, és mindjárt megkedveli. Bár nem köteleztem el magam azonnal, középiskolás koromig futballoztam és kézilabdáztam is. Sőt, mindkét labdajátékot jobban szerettem, az általános után azonban döntenem kellett, Veszprémbe megyek a Fotexhez, vagy Keszthelyre vívni. Miután addigra megnyertem egy-két versenyt, a párbajtőr mellett maradtam. Másfél évvel később, tizenhat évesen pedig bronzérmes lettem a denveri U17-es vébén. Tizenhét évesen egy keddi napon megnyertem az U20-es vébét,

nyughatatlan

csütörtökön harmadik lettem az U17-ben. Mit tegyek, elfáradtam.

● Szóval a vívásban volt a legtehetségesebb?

Nem is tudom… Valószínűleg igen. A jégkorong úgy jött, hogy Athénban összebarátkoztam a kajak négyes tagjaival, akiknél még Séra Miklós vezette be a hokiedzéseket a téli időszakban, azt folytatta Sári Nándor, én pedig bekéredzkedtem közéjük. Egy héten kétszer edzettünk, iszonyatos fizikumfejlesztőnek bizonyult. Balatoni gyerekként a korizás ment, de ha mondjuk a Fradi női csapatával játszottunk, és megakasztottak bennünket, estünk, keltünk. Azért pariban voltunk velük. Na jó, nem vertek meg minket nagyon.

● A ringben annál inkább kapott?

Kétszer fordult elő, hogy csillagokat láttam, amúgy bírom a pofonokat. Még a hokizás előtt két évig bokszoltam, de amikor eltört a csuklóm, abbahagytam. Öt éve kezdtem thai-boxolni, amúgy a ring az a hely, ahol rendre kiderül, nem vagy olyan erős gyerek, mint hiszed. Napi kettőt tréningezem így, délelőtt futok vagy edzem a győri thai-box klubban, délután vívok a Honvédban.

● És beszáll a csihi-puhiba is?

Hogyne. A másfél órás edzés utolsó negyedórája küzdés, két-három menet, van, hogy rendesen odapörkölnek, az edzőt kivéve sokáig nem is tudták a teremben, hogy élsportoló vagyok. Két éve, a budapesti világbajnokságot követően, amikor a csapatarany után született rólam egy-két cikk, felismertek, gratuláltak, de ettől még nem fogják vissza magukat.

● Gondolom, vívóedzői repesnek az örömtől, hogy nem bír nyugton maradni.

Nem szólnak bele, felnőttként kezelnek. Tudják, edzésmániás vagyok, a munka megszállottja, rám hagyják. Azt azért elvárták, hogy versenyidőszakban ne szálljak motorra, de amikor elszakad az ember vállszalagja, és nem foghatja kezébe a fiát, illetve három hétig ülve alszik, úgyis átgondolja, mit érdemes és mit nem. Ugyanakkor a hokinak és a thai-boxnak is köszönhetően acélosodott a fizikumom, márpedig a mai vívás elképesztően atletikus lett, dinamikus, gyors, agresszív sportág, szemben a múlttal, amikor szinte csak a technikán múlt, mire viszed. Mindezek mellett valahogy meg kell birkóznod a sokszorosára duzzadt konkurenciával is.

Egy boldog világbajnok: Budapesten lett két éve aranyérmes Boczkó Gábor

Aki tudja, tanítja

Boczkó Gábor nemcsak műveli, immár tanítja is a vívást. Kétszer tartott egy-egy hetes kurzust az Egyesült Államokban, Bostonban és Washingtonban, de talán annál is nagyobb elismerés, hogy hamarosan a magyar mellett egy másik vívónemzet otthonában, Franciaországban is oktathat, márpedig oda e célból külföldit nem nagyon szokás beengedni. Azaz a karrierje végeztével is a pást mellett marad. „Rengeteget adott nekem a vívás. Több mint ötven országban jártam, megismertem rengeteg embert. Egy-két versenyt persze utólag átírnék, egy-két kudarcélményt elfelejtenék, de örömből sokkal több jutott."

● Akkor nem olyan, mint a kajak-kenu, amelyikről úgy járja, ha egy magyar eljut a felnőttszintig, előbb-utóbb óhatatlanul világbajnok lesz.

Vívásban egy világkupaversenyen háromszázan indulnak, a cseheket korábban oktattuk, bemelegíteni jó volt velük, ma alig verjük meg őket, Szilágyi Áron Montreux-ben egy belgát sokáig alig tudott megszúrni, csak szenvedett, aztán naná, hogy nyert és Európa-bajnok lett – de egy belgát?!

● Fáj?

Kicsit. Mégiscsak vívónemzet lennénk.

● Úgy értem, ha megszúrják…

Ha törött a penge, igencsak. Ha úgy hatol a melledbe vagy a válladba, olyan, mintha megütnének egy kapanyéllel.

● És mi a legjobb benne? Mármint a vívásban.

Az, amikor a dobogón állsz.

● Ez a cél vezérli, hogy jövőre Rióban felkapaszkodjon rá?

Mi más? Különben már nem vívnék. Előbb persze ki kell jutni, az sem lesz könnyű.

● Mit adna meg azért, hogy önnek szóljon a Himnusz Brazíliában?

Nem szeretem az ilyen fogadalmakat. Különben is, az egész életemet a vívásnak szenteltem.

Galambos Dániel

„Hároméves lehettem a képen, apu vett egy Zsigulit, én pedig naná, hogy ki akartam próbálni. Megengedték, hogy odaüljek. Lehetséges, hogy már akkor elköteleztem magam az autók és a motorok mellett. A sebességet szeretem, több gyors autóm is volt, például egy Ford Mustang. Jobban ment, mint a Zsiguli."